

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 32CoCsp/3/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2121204187
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 08. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Duman
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2121204187.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom zo sudcov – predsedu: JUDr. Peter Duman a členov: JUDr. Daniel Ilavský a JUDr. Róbert Foltán v sporovej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, A. XX, C., zast.: Podhorský & Partners, s. r. o., IČO: 46 962 000, Mlynské nivy 53, Bratislava, proti žalovanému: PROFÍ CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, Pribinova 25, Bratislava, zast.: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., IČO: 47 233 516, Kubániho 16, Bratislava, o návrhu na obnovu konania, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 12.09.2022, č. k. 37Csp/52/2021-40, takto

rozhodol:

- I. Napadnutý rozsudok sa potvrdzuje.
- II. Žalovanému sa priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu 100 % trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu na obnovu konania vedeného na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 32Csp/162/2017 zamietol (prvá výroková veta) a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (druhá výroková veta).
2. Z napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav takto:
3. V rozsudku Okresného súdu Trnava z 22.10.2015, č. k. 22C/33/2014-53, v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave z 20.12.2016, č. k. 9Co/111/2016-86 (ktorý nadobudol právoplatnosť 13.02.2017), súd konštatoval, že úver zo spotrebiteľskej úverovej zmluvy uzavretej medzi stranami sporu, na základe ktorého žalovaný poskytol úver žalobcovi, je bezúročný a bez poplatkov. Okresný súd Trnava rozsudkom zo 02.10.2018, č. k. 32Csp/162/2017-122, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo 21.01.2020, č. k. 9Co100/2019-198 (ktorý nadobudol právoplatnosť dňom 06.03.2020) žalobu žalobcu proti žalovanému o vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 478,43 € s príslušenstvom zamietol, a to z dôvodu premlčania nároku žalobcu. Súdny dvor EÚ (prvá komora) vydal dňa 22.04.2021 rozsudok vo veci C-485/19, v ktorom bola riešená otázka premlčania nárokov v súvislosti so spotrebiteľskými zmluvami – podľa žalobcu je toto rozhodnutie spôsobilé vyvolať obnovu pôvodného konania vedeného pod sp. zn. 32Csp/162/2017 a v novom konaní privodiť pre žalobcu priaznivejší výsledok.
4. Súd prvej inštancie právne posúdil zistený skutkový stav podľa § 397 písm. a) a e) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) takto:
5. Súd sa zaoberal otázkou existencie dôvodov, pre ktoré by mala alebo mohla byť v zmysle § 397 písm. a) alebo e) CSP povolená obnova pôvodného konania so sp. zn. 32Csp/162/2017. Obnova konania nie je opravným prostriedkom, ktorým možno dosiahnuť nápravu nesprávnosti súdneho rozhodnutia,

ani ak má pôvod v nesprávnom postupe súdu alebo je výsledkom nesprávneho posúdenia veci – na nápravu nesprávneho rozhodnutia v takýchto prípadoch slúži odvolanie (riadny opravný prostriedok), prípadne dovolanie (mimoriadny opravný prostriedok); obnova konania je totiž prostriedkom na nápravu rozhodnutia, ktorého nesprávnosť spočíva v nedostatkoch v skutkovom zistení, ktoré nie sú spôsobené nesprávnou činnosťou súdu, ale okolnosťami ktoré účastníkovi objektívne neumožňovali použiť skutočnosti, rozhodnutia a dôkazy v pôvodnom konaní. Čo sa týka dôvodu podľa § 397 CSP písm. a), podľa tohto ustanovenia musia existovať už v čase pôvodného konania a rozhodnutia v ňom skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré osoba oprávnená na podanie žaloby na obnovu konania bez svojej viny nemohla použiť v pôvodnom konaní (predpokladom ich uplatnenia je aj to, že pre žalobcu môžu privodiť priaznivejšie rozhodnutie). V čase vydania rozhodnutia vo veci so sp. zn. 32Csp/162/2017 (či už prvostupňového súdu alebo odvolacieho súdu) neexistovala žiadna „skutočnosť, rozhodnutie, dôkaz“, ktoré by žalobca nemohol použiť v pôvodnom konaní. Žalobca koniec-koncov odkazuje iba na „nové“ rozhodnutie (teda nie na inú skutočnosť alebo dôkaz), ktoré však v čase rozhodnutia súdu neexistovalo, keďže konanie so sp. zn. 32Csp/162/2017 sa právoplatne skončilo 06.03.2020. Rozsudok vo veci C-485/19 Súdny dvor EÚ vydal až 22.04.2021. Nie je teda naplnená konštrukcia zákonného ustanovenia, že by totiž v čase rozhodnutia, ktorého sa týka návrh na obnovu konania, existovalo rozhodnutie ktoré by žalobca nemohol bez svojej viny predložiť; už táto skutočnosť vylučuje splnenie jednej z podmienok vyplývajúcich z § 397 písm. a) CSP na povolenie obnovy konania. Navyše aj samotný žalobca odkazoval iba na vecnú nesprávnosť rozsudku, čo však nemôže byť dôvodom zakladajúcim prípustnosť obnovy konania. Rozsudok môže byť nesprávny buď z dôvodu nesplnenia procesných podmienok pre jeho vydanie, alebo z dôvodu že v konaní neboli zohľadnené skutočnosti ktoré z akéhokoľvek dôvodu neboli uvedené, prípadne tvrdené skutočnosti boli súdom nesprávne právne posúdené, čo znamená že na ne bolo nesprávne aplikované hmotné právo, čo potom malo za následok prijatie nesprávneho právneho záveru dôvodnosti, resp. nedôvodnosti uplatneného nároku – na nápravu takýchto nesprávností slúžia iné opravné prostriedky, a tieto nesprávnosti nemožno považovať za dôvody, pre ktoré by bolo možné obnovu konania povoliť. Pripustenie opačného záveru by viedlo k absurdnému výsledku, podľa ktorého by akéhokoľvek nesprávne súdne rozhodnutie mohlo byť napadnuteľné žalobou na obnovu konania (a to aj dlhé roky po nadobudnutí jeho právoplatnosti) po vydaní nejakého iného rozhodnutia v ktorom je uvedený iný právny názor – takéto chápanie inštitútu obnovy konania je v rozpore so základnou podmienkou dôvodu na obnovenie konania v zmysle § 397 písm. a) CSP, totiž že musí ísť o skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania; aj táto skutočnosť vylučuje splnenie podmienky vyplývajúcej z § 397 písm. a) CSP na povolenie obnovy konania. Rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 je rozhodnutím o predbežnej otázke týkajúcej sa výkladu komunitárneho práva bez záväznosti voči žalobcovi a žalovanému (!), pretože sa konkrétne netýka predmetu sporu a jeho strán vedeného pod sp. zn. 32Csp/162/2017. Čo sa týka dôvodu podľa § 397 písm. e) CSP, v tomto ustanovení je vyjadrená nadradenosť komunitárneho práva vnútroštátnemu právu – súd rozhodujúci o návrhu na obnovu konania posudzuje súlad pôvodného rozhodnutia s rozhodnutím Súdneho dvora EÚ, Rady EÚ alebo Komisie, keď dôvodom na obnovu konania je existencia právoplatného rozsudku, ktorý je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora EÚ, Rady EÚ alebo Komisie, ktoré však je alebo musí byť pre strany sporu zároveň záväzné (Súdny dvor EÚ pritom nikdy nekonštatuje rozpornosť vnútroštátneho súdneho rozhodnutia s komunitárnym právom ani so svojou vlastnou rozhodovacou činnosťou). Z tohto ustanovenia je zrejmé, že obnova konania je možná iba v prípade, ak vnútroštátny súd „oberie“ o kompetenciu orgán EÚ; nevyžaduje aby bola nariadená obnova konania pre rozpor pôvodného rozhodnutia s akýmkoľvek rozhodnutím Súdneho dvora EÚ. Nie je splnená ani táto podmienka pre obnovu konania – záväznosť rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 pre sporové strany pôvodného konania so sp. zn. 32Csp/162/2017 (rozhodnutie C-485/19 nemá právnu záväznosť ani pre žalobcu, ani pre žalovaného). Tu súd opätovne poukazuje na skutočnosť, že dôvodom obnovy konania nie je iný právny názor na výklad zákona – preto ani iný výklad Občianskeho zákonníka na podklade rozhodnutia Súdneho dvora EÚ C-485/19 nemôže byť dôvodom pre obnovu konania vedeného pod sp. zn. 32Csp/162/2017. Pre uplatnenie dôvodu povolenia obnovy konania podľa § 397 písm. e) CSP iné právne posúdenie rezultujúce z iného rozhodnutia nemôže slúžiť ako zákonný dôvod obnovy konania – pozri rozhodnutie ÚS SR sp. zn. II. ÚS 161/2012, podľa ktorého obnova konania neprichádza do úvahy v prípadoch nesprávneho právneho posúdenia veci, pretože takéto pochybenie je možné odstrániť napr. dovolaním alebo mimoriadnym dovolaním, resp. v konaní pred ústavným súdom; povolenie obnovy konania pre rozpor pôvodného rozhodnutia s akýmkoľvek rozhodnutím Súdneho dvora EÚ by bolo v rozpore s princípom právnej istoty (keďže medzi pôvodným konaním, a rozhodnutím ktoré sa považuje za dôvod obnovy konania, musí existovať vecný a personálny súvis). Vzhľadom na to, že žalobca neosvedčil ani

jednu zo skutočností a podmienok, ktoré by svedčili tomu, že vo veci je dôvodné povoliť obnovu konania, súd návrh na povolenie obnovy konania ako nedôvodný zamietol. Súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 CSP tak, že ju v konaní plne úspešnému žalovanému priznal v rozsahu 100 %.

6. Včasným odvolaním proti napadnutému rozsudku žalovaný žiadal, aby ho odvolací súd zmenil tak, že sa povolí obnova konania. Odvolanie odôvodnil tým, že nie je zrejmé, na základe akých úvah dospel súd prvej inštancie k záveru, že neboli naplnené dôvody obnovy konania podľa § 397 písm. a) CSP a § 397 písm. e) CSP, pretože podľa názoru žalobcu súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil vec a zároveň sa ani dostatočným spôsobom nevysporiadal s právnou argumentáciou žalobcu týkajúcou sa naplnenia podmienok obnovy konania. Zo samotného znenia § 397 písm. a), ako aj písm. e) CSP možno vyvodíť úmysel zákonodarcu spočívajúci v prípustnosti zmeny právoplatných rozhodnutí titulom rozhodnutí vydaných po právoplatnosti toho ktorého rozhodnutia za predpokladu priaznivejšieho rozhodnutia vo veci samej. podľa názoru žalobcu súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil vec, keď zastal názor že rozhodnutie ktoré môže byť dôvodom obnovy konania podľa § 397 písm. a) CSP musí existovať už v čase rozhodovania pôvodného konania. Rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 sa týka predmetu pôvodného konania, keďže v pôvodnom konaní sa žalobca domáhal vydania bezdôvodného obohatenia na tom základe, že žalovanému titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá obsahovala ustanovenia v rozpore s dobrými mravmi poskytnutého úveru v časti úrokov a poplatkov poukázal finančné plnenie vo výške presahujúcej sumu poskytnutého úveru. Zároveň sa rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 týkalo predmetu pôvodného konania predovšetkým z dôvodu, že sa v ňom posudzovala otázka premlčacej doby pre vydanie reštitučných nárokov spotrebiteľov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Čo sa týka dôvodu podľa § 397 písm. e) CSP, Žalobca nepovažuje právny záver súdu prvej inštancie o nedostatku záväznosti rozsudku Súdneho dvora EÚ vo vzťahu k žalobcovi za správny, pretože práve v prípadoch, kedy Súdny dvor EÚ podáva právny výklad ustanovení európskeho práva, či už v jednotlivých rozhodnutiach alebo na žiadosť súdov členských štátov či iných orgánov a inštitúcií EÚ, má judikatúra Súdny dvor EÚ všeobecnú záväznosť. Z uvedeného je zrejmé, že súd prvej inštancie neprávne právne posúdil záväznosť rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 a nesprávne dospel k záveru neexistencie dôvodu obnovy konania podľa § 397 písm. a) a e) CSP.

7. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť. Uviedol, že žalobca v konaní – odkazujúc na § 397 písm. a) CSP nepredložil žiadne rozhodnutie, ktoré sa týka predmetu sporu a je záväzné pre sporové strany. Rozhodnutie C-485/19 nie je záväzné ani pre žalobcu, ani pre žalovaného, pretože ide o rozhodnutie o predbežnej otázke, t. j. o podaní výkladu práva Únie. Zároveň dané rozhodnutie sa ani netýka predmetu sporu. Žalobca argumentuje záväznosťou rozhodnutia z prejudiciálneho konania, hoci všeobecnú záväznosť takéto rozhodnutie nemá. Tu je na mieste práve použiť záver SD EÚ vo veci C-234/04 zo 16.03.2006, Rosmarie Capférerer proti Schlang & Schick GmbH, kde aj Súdny dvor EÚ uviedol, že úniové právo neprikazuje vnútroštátnemu súdu, aby preskúmal a rušil právoplatné rozhodnutie vnútroštátného súdu, ak sa aj ukáže, že je v rozpore s právom Európskeho spoločenstva. Súdny dvor zdôraznil dôležitosť zásady res iudicata (jedinou výnimkou, keď Súdny dvor zakotvil povinnosť prelomiť túto zásadu, je situácia, keď vnútroštátny súd rozhodne vec, ktorá nepatrí do jeho kompetencie, ale do kompetencie orgánu Európskej únie). Obnova konania nemá byť nariadená pre rozpor pôvodného rozhodnutia s akýmkoľvek rozhodnutím Súdneho dvora. Rozhodnutie Costa vs. ENEL (C-6/64) neobsahuje žiadne ustanovenie o nadradenosti, či záväznosti rozhodnutí Súdneho dvora o prejudiciálnych otázkach spôsobom, ako to prezentuje žalobca. Rovnako ani rozhodnutie vo veci CILFIT neobsahuje takýto záver (mimočodom, dané rozhodnutie sa týka len výkladu v tom zmysle, že súd, proti ktorého rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok podľa vnútroštátného práva, je povinný obrátiť sa na Súdny dvor EÚ). Žalovaný v závere odkázal na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 345/2017.

8. Odvolací súd, viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj predchádzajúce konanie pred súdom prvej inštancie aj z hľadiska väd týkajúcich sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP) bez nariadenia pojednávania, pretože neboli splnené podmienky § 385 ods. 1 CSP, a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

9. Odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti rozhodné pre posúdenie uplatneného nároku (bod 3 vyššie). Odvolací súd konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozsudku a v celom rozsahu sa s ním stotožňuje (§ 387 ods. 2 CSP). Súd prvej inštancie

sa v odôvodnení napadnutého rozsudku vysporiadal s podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie v rozsahu, v akom sú relevantné pre rozhodnutie, a pokiaľ ide o podstatné tvrdenia žalobcu uvedené v odvolaní (§ 387 ods. 3 CSP), odvolací súd k nim dopĺňa tieto úvahy:

10. Obnova konania ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý žalobca uplatňuje, predstavuje narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená meritórnym rozhodnutím. Tento zásah sa musí preto vyvažovať sprísnenými podmienkami prípustnosti, ktoré sú taxatívne vymedzené v ust. § 397 CSP. Žalobca svoju žalobu na obnovu konania opierala o predovšetkým o dôvod podľa § 397 písm. a) CSP a tvrdil, že všetky podmienky v ňom ustanovené na povolenie obnovy konania sú splnené. Konkrétne ide o tieto podmienky: a) skutočnosti, rozhodnutia a dôkazy nemohla strana oprávnená na podanie žaloby na obnovu konania bez svojej viny použiť v pôvodnom konaní, b) dôvodom obnovy konania sú len také skutočnosti, rozhodnutia a dôkazy, ktoré sa týkajú strán a predmetu pôvodného konania a c) skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy sú spôsobilé privodiť pre stranu pôvodného konania priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Keďže tieto podmienky sú vyjadrené v jednej rozvítej vete, je nepochybné, že musia byť dané spoločne. Ak chýba čo i len jedna, obnova konania na základe tohto dôvodu je neprípustná. Odvolací súd súhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že nebola splnená podmienka prípustnosti obnovy konania spočívajúca v tom, že dôvodom obnovy konania môže byť len také rozhodnutie, ktoré sa týka strán a predmetu pôvodného konania. Uvedená požiadavka podčiarkuje celkovú koncepciu účinkov rozhodnutí podľa CSP inter partes. Jedným z druhov klasifikácie rozsudkov podľa účinkov je to, či pôsobia „len“ inter partes alebo erga omnes. Pravidlom podľa Civilného sporového poriadku teda je, že rozsudky majú účinky len medzi sporovými stranami v konkrétnom konaní. Výnimočne však môže zákon stanoviť, že rozsudok má účinky širšie – napríklad v konaní o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach podľa zákona č. 261/2023 Z. z. o žalobách na ochranu kolektívnych záujmov spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (pred 25.07.2023 podľa § 301 a nasl. CSP). Rozhodnutie Súdneho dvora vo veci C-485/19 sa síce týkalo žalovaného, ale nie žalobcu. Nešlo o konanie, ktorého predmetom bol návrh na začatie prejudiciálneho konania súdom prejednávajúcim vec týkajúcu sa žalobcu. Uvedená podmienka sa týka aj dôvodu prípustnosti obnovy konania podľa ust. § 397 písm. e) CSP, ktorý vyžaduje, aby sa kumulatívne splnili dve podmienky: a) existencia právoplatného rozsudku, ktorý je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie, Rady Európskej únie alebo Komisie a b) záväznosť tohto rozhodnutia pre strany sporu. Treba zdôrazniť, že Občiansky súdny poriadok upravoval v § 228 ods. 1 písm. e) býv. Občianskeho súdneho poriadku dôvod prípustnosti obnovy konania bez podmienky záväznosti pre strany. Žalovaný v súvislosti s prelomením zásady res iudicata správne pripomenul uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 345/2017 (bod 21), kde Ústavný súd SR odkazom na závery Súdneho dvora v rozsudku C-234/04 vo veci Rosmarie Capférer proti Schlang & Schick GmbH zdôraznil platnosť tejto zásady aj v prípade zmeny judikatúry Súdneho dvora EÚ. Vo veci C-234/04 totiž Súdny dvor konštatoval, že úniové právo neprikazuje vnútroštátnemu súdu, aby preskúmaval a rušil právoplatné rozhodnutie vnútroštátneho súdu, ak sa aj ukáže, že je v rozpore s právom Európskeho spoločenstva. Súdny dvor tiež uviedol, že na to, aby sa zabezpečila stabilita práva a právnych vzťahov, ako aj riadny výkon spravodlivosti, je dôležité, aby sa nemohli napadnúť súdne rozhodnutia, ktoré sa stali konečnými. Týmto rozhodnutím Súdny dvor zdôraznil dôležitosť zásady res iudicata. Obnova konania nemá byť nariadená pre rozpor pôvodného rozhodnutia s akýmkoľvek rozhodnutím Súdneho dvora. Rozhodnutie Súdneho dvora zakladá dôvod prípustnosti obnovy konania len vtedy, keď sa týka rovnakej veci ako obnovou napadnuté rozhodnutie alebo ak odlišne, hoci vo veci inej, rieši otázku, majúcu na spôsob právneho posúdenia veci v pôvodnom konaní dosah. V záujme podčiarknutia charakteru výnimočnosti obnovy konania zákonodarca pri prijatí Civilného sporového poriadku znenie pôvodného ust. § 228 ods. 1 písm. e) OSP spresnil tak, že daný dôvod obnovy konania podmienil aj záväznosťou rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie (Rady Európskej únie alebo Európskej komisie) pre strany konania.

11. Pokiaľ ide o záväznosť rozhodnutí Súdneho dvora EÚ, povaha výsledkom prejudiciálneho konania nie je vyriešenie sporu medzi stranami, ale iba odpoveď na konkrétne otázky vnútroštátneho súdu týkajúce sa výkladu práva EÚ. Na základe odpovedí zo Súdneho dvora súd, ktorý položil prejudiciálnu otázku, následne uplatňuje právo EÚ na spor, ktorý prejednáva a vo veci rozhodne. Po zverejnení rozhodnutia v zbierke rozhodnutí Súdneho dvora a Všeobecného súdu sú vnútroštátne súdy pri riešení otázky výkladu práva EÚ, ktorá už bola riešená pred Súdnym dvorom, povinné uplatniť tento výklad práva EÚ. V danom prípade však ide o všeobecnú záväznosť judikatúry Súdneho dvora EÚ pre vnútroštátne súdy (ako ju aj správne označuje sám žalobca v odvolaní). Pre strany iného konania nemôže byť takéto rozhodnutie (subjektívne) záväzné.

12. Odvolací súd tu odkazuje aj na analogicky použiteľný názor ústavného súdu na povolenie obnovy konania, podľa ktorého vzhľadom na skutočnosť, že rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) sú záväzné výhradne pre strany sporu (od tohto typu záväznosti je potrebné odlišovať všeobecnú povinnosť orgánov verejnej moci vykladať pri vnútroštátnej aplikácii dohovor v súlade s judikatúrou ESLP), ustanovenie § 215 zákona o ústavnom súde obmedzuje možnosť podať návrh na obnovu konania pred ústavným súdom výhradne tomu, kto bol účastníkom konania pred ESLP a predchádzajúceho konania pred ústavným súdom. Návrh na obnovu konania pred ústavným súdom teda nie je oprávnený podať ten, kto bol síce účastníkom konania pred ústavným súdom, avšak sám nepodal sťažnosť ESLP, o ktorej ESLP rozhodol, a to ani vtedy, keď by sa rozhodnutie ESLP, ktorým navrhovateľ odôvodňuje návrh na obnovu konania pred ústavným súdom, týkalo skutkovo totožnej veci. (uznesenie Ústavného súdu SR z 01.06.2022, č. k. II. ÚS 289/2022).

13. Keďže práve subjektívna vzťah nového rozhodnutia k (obom) stranám konania, ktorá v prípade žalobcom označeného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ chýba, je jednou z podmienok, ktorá musí byť splnená, aby bol daný dôvod na povolenie obnovy konania podľa § 397 písm. a) CSP („sú tu... rozhodnutia... týkajúce sa strán pôvodného konania“), ale aj § 397 písm. e) CSP („je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie..., ktoré je pre strany záväzné“), je zrejmé, že súd prvej inštancie zaujal správny názor, že obnova konania nie je v prejednávanej veci prípustná.

14. Žiada sa dodať, že z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie nevyplýva jednostrannosť, ani také použitie príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktoré by bola popretím ich účelu a zmyslu. Napadnutý rozsudok nie je postihnutý vadou nepreskúmateľnosti z dôvodu nedostatočného odôvodnenia.

15. Keďže odvolacie dôvody uplatnené žalobcom neboli opodstatnené, odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil (výrok I).

16. Pretože týmto rozhodnutím sa konanie končí, musel odvolací súd rozhodnúť aj o nároku strán na náhradu trov odvolacieho konania (§ 262 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP). V danom prípade žalobca so svojím odvolaním neuspel, takže odvolací súd podľa § 255 ods. 1 CSP priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu všetkých trov odvolacieho konania (výrok II).

17. Senát odvolacieho súdu prijal toto rozhodnutie jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné dovolanie za podmienok § 419 a § 420 CSP. Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto uznesenia na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. V dovolaní treba popri všeobecných náležitostiach podania (označenie súdu, ktorému je určené, spisovej značky a označenie veci, ktorej sa týka, označenie a podpis dovolateľa) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, ktorý musí dovolanie a iné podania dovolateľa spísať, ibaže ide o prípady § 429 ods. 2 CSP.